

Pusula Sınıfı

Yavuz DEMİRKIRAN

Pusula Sınıfı

Yavuz DEMİRKİRAN

Parlak bir Pazartesi sabahı Mira okula seke seke girdi, sarı yağmurluğu kanatlar gibi dalgalanıyordu. Ama sınıf kapısını açtığında kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Oda Cuma günü yerinde değildi! Sıralar ve sandalyeler büyük bir meşe ağacının altındaydı ve bir sincap pencereden içeri bakıyordu. "Sınıfımız nerede?" diye fısıldadı Mira, kıvrıkcık topuzları zıplarken.

O hafta her sabah sınıf yeniden taşındı. Salı günü göletin yanındaydı, Çarşamba günü oyun parkındaki kaydırağın yakınında. Çocuklar kıkırdayıp tahminlerde bulundular ama kimse nedenini bilmiyordu. Yeşil kapüşonlusuyla uzun boylu ve dikkatli Theo defterine bir harita çizdi. "Bir düzene göre hareket ediyor," dedi yuvarlak gözlüklerini düzelterek. "Ama nedenini bir türlü bulamıyorum."

Mira bu hareketten endişeleniyordu. Ya içerideyken oda yuvarlanıp giderse? Ya kalemelerini kaybederlerse? Bir kalemi kulağının arkasına sıkıştırdı ve çantasını sıkıca tuttu. Öğretmenleri Bayan Okafor sıcak bir gülümsemeyle baktı. Turkuaz hırkasının yıldız düğmeleri pırıldıyordu. "Değişim harika bir öğretmen olabilir," dedi, pusula kordonu şingirdarken. "Gözlerimizi açık tutalım."

Perşembe günü Mira çimenlerin arasında yarı gizlenmiş parlak bir şey fark etti. Yemek tabağı büyüklüğünde, parlayan yüzü olan dev bir pusulaydı. Birden küçük bir pirinç cin fırladı! Dönen saat akrebi gibi saçları ve minik kanatlı ayakları vardı. "Ben Pip!" diye cıvıladı, kırmızı kurdeleli papyonu sallanırken. "İpuçlarımı takip et, cevabı bulacaksın!"

Pip'in ilk ipucu pusula kadranında parladı: "Ellerim var ama alkışlayamam. Her haritada yolu gösteririm." Theo yüksek sesle okudu, gamzesi göründü. "Bir pusula!" diye bağırdı sınıf. Dev pusula iğnesi döndü ve doğuyu gösterdi. "Hadi gidelim!" diye bağırdı Mira ve bütün sınıf gizemi çözmeye hevesli bir şekilde onun peşinden yürüdü.

İğneyi okul bahçesine kadar takip ettiler, sınıf ayçiçeklerinin yanına konmuştu. "Bir ipucu çözüldü!" diye sevindi Pip, havada bir tur atarak. "Ama oda neden hareket ediyor?" diye sordu Theo, defterine karalayarak. Pip göz kırptı. "Başka bir ipucu söyleyecek!" Minik saat akrebi saçlarını döndürdü. Pusula kadranı yeniden parladı: "Yüzüm ve ellerim var ama kollarım yok. Sana ne zaman uyanacağını söylerim."

"Bir saat!" diye bağırdı Mira, parmaklarını şıklatarak. Sınıf büyük salon saatine koştu ve sınıf oradaydı, merdivenlerin altına sıkışmıştı. Çocuklar güldüler ve alkışladılar. "Bu çok eğlenceli!" dedi kırmızı botlu bir çocuk. Mira bile endişelenmeyi unuttu. Theo haritasına büyük bir X çizdi. "İki ipucu tamam," dedi. "Sanırım oda bizi özel bir yere götürüyor."

Ertesi sabah sınıf sanat odasına taşınmıştı. Pip sırtıarak pusuladan fırladı. "Üçüncü ipucuna hazır mısınız?" Dönüp şarkı söyledi: "Dört bacağım var ama yürüyemem. Kitaplarını tutar, tebeşirini tutarım." "Bir sıra!" diye hep birlikte bağırdı çocuklar. En yakın sıraya koştular ve gerçekten de oda onun yanına yerleşmişti. "Bu işte iyileşiyoruz!" dedi Mira, kehribar rengi gözleri parlayarak.

Ama Cuma günü sınıf hareket etmedi. Çocuklar bekledi ve bekledi. "Belki bozulmuştur," diye fısıldadı biri. Mira göğsünde bir endişe kıpırtısı hissetti. Theo haritasını kontrol etti ve kaşlarını çattı. "Ya da bir ipucunu kaçırdık." Pip gizemli görünüyordu. "Bazen durup düşünmen gerekir," dedi, kanatlı ayakları hareketsizken. "Cevap sandığından daha yakın."

Bayan Okafor sınıfı bir çemberde topladı. "Hareketli odamızdan ne öğrendik?" diye sordu, yıldız düğmeleri parıldayarak. "İpucu aramayı öğrendik," dedi Theo. "Birlikte çalışmayı öğrendik," dedi Mira. "Ve değişimin heyecan verici olabileceğini öğrendik," diye ekledi örgülü saçlı bir kız. Bayan Okafor başını salladı. "Aynen öyle. Şimdi bir ipucu daha deneyelim."

Pip'in son ipucu altın harflerle belirdi: "Ben bir yer değilim ama her yerdeyim. Büyüme ve yeni şeyler öğrenmene yardım ederim." Çocuklar düşündü. "Değişim!" diye bağırdı sonunda Mira. Bunu söylediği anda sınıf gürledi ve yavaşça oyun parkının ortasına, kocaman gökyüzünün altına yuvarlandı. Dev pusula döndü ve parlak bir şekilde parladı, Pip mutlu bir takla attı.

"Çözdünüz!" diye sevindi Pip. "Oda, uyum sağlamayı öğrenmeniz için hareket ediyor. Her yeni yer yeni öğrenme yolları getirir—ağaçların altında, göletlerin yanında, bahçelerde. Değişim korkutucu değil; bir macera!" Çocuklar sevinçle bağırdılar. Mira Theo'ya sarıldı, Theo defterine sarıldı. Bayan Okafor sıcak gülümsemesiyle gülümsedi. "Görüyorsunuz," dedi, "uyum sağlayabilmek bir süper güçtür."

O günden sonra öğrenciler hareketli sınıflarını çok sevdiler. Her sabah nerede olacağını asla bilmiyorlardı ve en güzel yanı buydu. Her şeye hazır olmayı, birbirlerine yardım etmeyi ve her köşede ipucu aramayı öğrendiler. Mira değişim konusunda endişelenmeyi bıraktı. Bunun yerine, odayı bir sonraki sefer nereye götüreceğini görmek için heyecanla uyanıyordu.

Theo her hafta yeni bir harita çizdi ve sınıfın ziyaret ettiği her yeri işaretledi. Defterini yanından ayırmadı ve tebeşirini el altında tuttu. "Değişim bir bulmaca gibidir," dedi gözlüklerini düzelterek. "Ne kadar çok çözersen, o kadar iyi olursun." Mira başını salladı, aralıklı dişli gülümsemesi genişti. "Ve arkadaşlarla daha eğlenceli!" diye ekledi, kırmızı botlarıyla etrafında dönerek.

Bir sabah sınıf minik bir derenin yanına kondu. Pip ortaya çıktı ve eğildi. "Hepiniz değişim konusunda uzman oldunuz," dedi. "Başarabileceğinizi biliyordum." Çocuklar alkışladı ve sevindi. Bayan Okafor bir parmağıyla Pip'e nazıkçe çak yaptı. "Bize rehberlik ettiğin için teşekkürler," dedi. "İpuçların olmadan bunu başaramazdık."

Ve böylece pusula sınıfı hareket etmeye devam etti ve çocuklar öğrenmeye devam etti. Değişimin korkulacak bir şey değil, hoş karşılanacak bir şey olduğunu keşfettiler. Bir pusula, bir arkadaş ve biraz cesaretle her şeyin üstesinden birlikte gelebilirlerdi. Mira dev pusulaya baktı ve gülümsedi. "Sırada neresi var?" diye sordu. Ve bütün sınıf yeni bir maceraya hazır bir şekilde sevinçle bağırdı.